INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Vasile ALEXANDRU

„CINE A JUCAT ODATĂ FOTBAL CAUTĂ, APOI, MINGEA TOATĂ VIAŢA!"

● Ca să antrenezi, îţi trebuie vocaţie. Eu n-o aveam ● Universitatea Craiova, o echipă care, în deplasare, joacă pentru două puncte ● Generaţia actuală „de schimb" mi se pare palidă ● Joc la old-boys ca să-mi sting dorul de minge ● Cum abandonezi fotbalul, se şi îmbulzesc amintirile

Cîndva, la Universitatea Cluj, antrenorul **Eugen Mladin** a avut ideea să-şi supună jucătorii unui test. I-a invitat pe toţi să răspundă, pe bileţele anonime, la următoarea întrebare : **„Pînă cînd intenţionaţi să jucaţi fotbal ?"** După care, dînd la o parte texte de genul „pînă la terminarea facultăţii" sau „pînă cînd mă însor" sau „pînă îmi cumpăr maşină", **Mladin** a avut surpriza să despăturească şi un asemenea bilet : **„pînă la moarte !"** S-a oprit o clipă, ridicînd ochii din hîrtii şi a spus cu voce tare : **„Acesta, precis, e răspunsul lui Vasile Alexandru !"**

Şi într-adevăr, nu dăduse greş. Antrenorul **Mladin** îşi cunoştea oamenii. Propoziţia aceea nu putuse să ţîşnească decît dintr-o inimă de fotbalist foarte pasionat. Căci patima aruncată în viltoarea jocului a fost calitatea aparte a mijlocaşului cel voinic, care a stat 22 de ani pe terenurile de fotbal, sfîrşindu-şi „cariera" tîrziu, la 35 de ani, în prima divizie. **Vasile Alexandru** face deci parte din familia de excepţie a „veteranilor" gazonului, cei care depun armele tîrziu, în extremis, după ce valoarea intrinsecă şi dăruirea totală alungă, încă cîţiva ani buni peste pragul fatidic de trei decenii, oboseala din muşchi şi rugina din articulaţii. Cu alte cuvinte, se ţine de mînă, în galeria fotbaliştilor noştri bravi, cu **Constantin**, cu **Nunweiller III**, cu **Lereter, Barbu, Macri, Greavu, Pahonţu** sau **Mihai Ionescu.**

Dacă vreţi, este reprezentantul lor, la „Interviul săptămînii", bineînţeles cu particularităţile individuale, specifice, care au lăsat o dîră distinctă pe drumul cu suişuri şi coborîşuri al fotbalului românesc.

— Pare aproape paradoxal, că dumneata care de atîtea ori „90 de minute", ai „ars" ca puţini alţii în lupta din teren, nu te-ai gîndit să rămîi mai departe în preajma lui, în calitatea care urma, firesc, aceea de antrenor. Nici măcar profesiunea de medic stomatolog nu este o scuză sigură, dacă într-adevăr te-ar fi preocupat acest lucru.

— Experienţa mea de fotbalist mi-a stîrnit o anume circumspecţie în această privinţă. Cred că fără voia nimănui, s-a înălţat un zid între mine şi această îndeletnicire cu proprietăţi de curată aventură. Eu l-am avut antrenor pe Baratki. Acest mare jucător şi acest antrenor de la care mulţi au învăţat cîte ceva, a putut fi mutat peste noapte, din dispoziţia nu ştiu cui, tocmai la Bîrlad. Baratki a fost înlocuit la cîrma lui Dinamo, după un sezon bun, cînd cîştigase Cupa României. Ca antrenor poţi fi la cheremul multora, inclusiv al jucătorilor. Am şi o amintire recentă, în acest sens, de pe vremea cînd lucram în comuna Dunăreni. Îmi propusesem să mă ocup de echipa locală ce activa în campionatul judeţului Dolj. Lucrurile se încropeau binişor, pînă cînd, la un meci, şapte inşi din formaţie mi-au venit, după încălcări grosolane ale regulilor „antrenamentului invizibil". Am pierdut cu 5—0 şi n-am mai vrut să ştiu de echipă. Recunosc, un antrenor cu vocaţie n-ar fi întors spatele. Ar fi procedat, într-un fel, în genul doctorului Constantin Rădulescu de la C.F.R. Cluj, care, odată, cînd ne aflam în „B", dar cu un picior în prima divizie, a avut nişte probleme asemănătoare, înaintea unui meci decisiv, la Arad, cu C.F.R.-ul de acolo. Nu mă sfiesc să spun că jucătorul care greşise eram chiar eu. Într-o asemenea conjunctură, orice antrenor ar fi tăbărît cu pedepse pe cel vinovat, care puteau începe cu suspendarea şi se puteau sfîrşi cu altele, de factură administrativă. Dr. Rădulescu a ales însă altă cale. Înaintea partidei, m-a chemat şi mi-a spus aşa : „Vasile, ştii bine că numai cucerind un punct aici, putem fi siguri de promovare. Astăzi, tu vei conduce echipa în teren. Te fac responsabil şi sînt dispus să uit totul dacă se va realiza cel puţin meciul egal năzuit. Te priveşte ce le vei spune băieţilor !" Şi a ieşit, trîntind uşa cabinei. M-am făcut mic, sub 10 perechi de ochi mustrători. Am simţit pe umeri o mare răspundere, conştiinţa mea era parcă pe o tavă şi oricine ar fi putut să rupă din ea, fără să mă pot apăra. Am apucat să bîigui „băieţi, vă rog frumos..." Mă agăţam de privirile tuturor, dar, sub duritatea lecţiei, am simţit că-mi cresc puteri noi, în stare să spele ruşinea, să mă reabiliteze pe mine, să mobilizeze echipa. În meciul acela, am alergat şi am îmboldit cu fapta şi cu vorba, mai mult decît în toate meciurile vieţii mele... Mai tîrziu am înţeles că doctorul jucase „tare", căci împletise efectul pedagogic vizînd un singur individ, cu interesul unui întreg colectiv.

— Ai stat trei ani în Dolj şi nu ţi-a scăpat nici un meci, acasă, al Universităţii Craiova. Cum poţi explica saltul de calitate din ultima vreme, al fotbalului craiovean ?

— În Craiova cei care sprijină fotbalul (şi sînt mulţi), o fac cu pasiune şi energie. Craiova este un centru fotbalistic netradiţional, există o voinţă colectivă, toată lumea s-a înhămat serios, în numele aceluiaşi crez : cununa de lauri trebuie să vină, anul acesta, la Craiova ! Şi se munceşte în sensul acesta. Într-o zonă în care nu încape nici o „muscă la arat", în care nu se strîmbă din nas, nu se evocă cu nostalgie trecutul, nu se sofisticheză, nu există falşi teoreticieni, nici nu e posibil ca evenimentele să urmeze altă direcţie. Toată această ambiţie, toată această fervoare, s-a proiectat, obiectiv, şi la nivelul echipei. Aşa se face că Universitatea Craiova practică jocul cel mai realist din campionat, că jucătorii au împrumutat o stare de spirit excelentă. Ştiţi de ce domină craiovenii sezonul actual ? Pentru că este singura noastră formaţie care nu pleacă în deplasare hotărîtă să se bată pentru un meci nul. Ei se îmbarcă la drum, invariabil, cu gîndul la victorie.

— Dacă ai fi trimis un cupon de participare la „Trofeul Fotbal '73", în ce ordine l-ai fi completat?

— Dumitru, Dobrin, Strîmbeanu...

— Şi ceilalţi doi ?

— Ceilalţi doi pot fi oricare din ceilalţi aproape 200 de fotbalişti care apar duminical în teren. În mod sigur, ne aflăm, cred, într-un punct cînd generaţia spontană nu produce elemente de clasă certă. Cei vechi nu se mai pot depăşi, cei promovaţi se află încă la distanţă de pilonii principali.

— De „naţionala" cea nouă, ai ceva de spus ?

— A aduce sub acelaşi acoperiş, în acelaşi moment, şase jucători noi, este un act de curaj. Poate că el a fost şi necesar. Practic, se pleacă la drum, cu un echipaj nou. Am depăşit, deci, clipa, după care, hotărîtoare în primul rînd poate fi valoarea conducerii tehnice. Timp pentru demonstraţie există suficient.

— În afară de o prezenţă perseverentă în tribună, ce contact mai ai cu jocul pe care te jurai „să nu-l părăseşti pînă la moarte" ?

— Nu scap nici un meci de old-boys. Pe parchetul sălii Dinamo, se reîntîlneşte, mai virstnică şi mai grea (la propriu), o pleiadă întreagă din generaţia mea. M-am întrebat de multe ori ce ne aduce acolo : plăcerea de a ne revedea, dorinţa de a slăbi sau pasiunea pentru joc, pur şi simplu ? Le cîntăresc pe toate, le combin, le elimin. Plăcerea nealterată de a juca rămîne, pînă la urmă, singurul argument inatacabil.

— Apropo de fotbalul de sală ; ai citit probabil că, iarna, foarte multe echipe de prestigiu, se lansează în turnee de sală. Nu mai e vorba de un experiment sau un capriciu, din moment ce ele au un caracter internaţional şi o bază organizatorică solidă. Crezi că asemenea „handbalului în 11", fotbalul ar putea fi vreodată eliminat de unul, să-i zicem, „redus" ? Ştii bine că la handbal s-a pornit dintr-o joacă, ca ulterior „cel în 7" să-l azvîrle pe acela de cîmp, pe uşa din dos...

— O, nu, în nici un caz ; „fotbalul redus" va fi întotdeauna ceea ce e azi, un apendice al fotbalului clasic. Fotbalul de sală poate oferi foarte multe goluri, dar nici 100 de goluri şablon nu pot înlocui o cursă de 50 m pe extremă. Şi pe urmă, pe spaţii mici, imperfecţiunea tehnică sfîrşeşte prin a jena, căci niciodată dexteritatea piciorului nu o va putea egala pe aceea reuşită cu mîna. Fotbalul spectaculos are nevoie de spaţiu, pentru ca improvizaţia şi neprevăzutul să se simtă în largul lor.

— Vasile, aştepţi un copil. Urmează o întrebare clasică...

— Ştiu, dacă va fi băiat îl voi face sau nu fotbalist ? Vă voi răspunde : şi dacă va fi băiat şi dacă va fi fată, voi veghea ca să practice sportul ce-i va place. Am să-l împing neapărat în lumea asta minunată a stadioanelor.

— Ce amintiri pregnante păstrezi din fotbal ?

— După ce abandonezi fotbalul de performanţă, foarte multe întîmplări ies din cotloanele memoriei. Orice fost fotbalist este un sac de amintiri dense. Pe cele tipărite eu le ţin aici (şi scoate la iveală un album de dimensiuni impresionante, avînd o suprafaţă cam cît o planşetă de bucătărie). În paginile acestea am decupat tot ceea ce mă poate privi. Şi cuvinte bune şi cuvinte rele, poze, se înţelege, cu duiumul. Între scoarţele lui se află presate şi două întîmplări la care mă gîndesc adesea. În articolaşul acesta este cronica unui meci disputat la Cîmpeni, într-una din cele cinci etape cînd am jucat în „C", la Medicina Cluj, înainte ca C.F.R.-ul să mă solicite. Ei bine, atunci la Cîmpeni, un jucător advers, nemulţumit de ceva, m-a alergat de-a lungul terenului, ameninţîndu-mă cu o lopată găsită lîngă gard. Cu un an înainte, jucasem ultimul meu meci, al optulea, în echipa naţională. Atunci, am avut senzaţia, nebănuită, că fotbalul poate fi şi urît. Nici azi nu ştiu dacă nu cumva eu greşisem, dacă un fotbalist îndepărtat la un moment dat, dintr-un motiv sau altul, de fotbalul de elită, nu trebuie cumva să-şi cenzureze dorinţa aprigă de a juca... Iar aici am o scrisoare de la un suporter al lui Dinamo Bucureşti, pe numele său Alexandru Uleia.

Ne aruncăm ochii pe scrisoarea aceea, de o mare stîngăcie în formă şi de o mare bogăţie în conţinut. Transcriem un fragment : **„Îmi pare bine că v-am găsit, căci faptele bune nu se uită. Cum pot eu uita că dv. m-aţi dat la şcoala de ucenici, ba, odată, mi-aţi cumpărat şi un costum de haine..."**

— Cîţi ani aveai, Vasile, pe vremea aceea ?

— Vreo 24. Perioada la care raportează atîţia, crucindu-se, calitatea mea de azi, de medic. He, he, dacă de un copil pricăjit aveam grijă, cum de şi-a imaginat cineva, că n-aş fi putut avea grijă de mine ?

Ion CUPEN

CU CITITORII ● DIALOG

AELENEI...

Elevul **VALENTIN ZĂGREAN** (Dej) are o nedumerire. N-a mai auzit nimic despre unul din jucătorii pe care-i simpatizează foarte mult : **Aelenei. „Aş vrea să aflu ce s-a întîmplat cu el de nu mai apare în formaţia Stelei. Ştiu că a fost accidentat. Dar, de atunci a trecut aproape un an şi Aelenei n-a revenit încă pe gazon. Oare va mai juca ?"**

— Aelenei s-a accidentat, anul trecut, într-o ciocnire involuntară cu mijlocaşul Jiului, Naghi. Acesta din urmă a fost suspendat cîteva luni de zile, dar a reintrat în echipa sa, în toamna lui '73. Aelenei a continuat să stea pe tuşă şi pe parcursul primei părţi a campionatului actual. Acum, însă, în perioada de iarnă, atacantul Stelei şi-a reluat pregătirile şi, probabil, în retur, va apărea în formaţia militară.

RECORDURI...

TRAIAN TRIF şi **AUREL POP** sînt doi buni prieteni. Cînd este însă vorba de fotbal... destinele lor nu mai urmează acelaşi drum al bunei înţelegeri. Dimpotrivă. Unul ţine cu U.T.A., celălalt cu formaţia bucureşteană Steaua. Mărul discordiei ? **„Care din aceste două echipe a dat — pe parcursul unui singur meci — cel mai mare număr de jucători primei reprezentative a ţării şi care sînt aceştia ?"...**

— Rapid ! Deci, nici Steaua şi nici U.T.A.! Totuşi, în meciul Iugoslavia — România (2 aprilie 1956, Belgrad) cînd România a cîştigat cu 1—0 (gol marcat de Cacoveanu), în reprezentativa noastră au evoluat 11 jucători de la Steaua, pe atunci C.C.A. : Voinescu (Toma) — Zavoda II, Apolzan, Szökö — Onisie, Bone — Cacoveanu, Zavoda I, Alexandrescu (Constantin), N. Georgescu, Tătaru. Din această formaţie doar Szökö şi N. Georgescu erau de la alte echipe, primul de la Dinamo, al doilea de la Rapid. Cu opt ani mai înainte, la 2 mai 1948, în partida România — Albania (0—1), U.T.A. a dat naţionalei numai opt jucători : Sadowski (Marky) — Vass, Farmati — Băcuţ I, Pall, Petschovschi — Ad. Covaci, Marian, Bonyhadi, Stibinger, Bădeanţu. Din această echipă, Sadowski juca la Rapid ca şi Marian, iar Bădeanţu la C.F.R. Timişoara. Şi acum ajungem la recordul de 12 jucători ai Rapidului : la 17 iunie 1964, reprezentativa României întrece, tot la Belgrad, cu 2—1 selecţionata Iugoslaviei. Iată „11"-le nostru : Andrei — Lupescu, Grăjdeanu, Dan Coe, Greavu — Dinu, N. Georgescu — Năsturescu, Dumitriu II (O. Popescu), I. Ionescu, Codreanu (Haidu). Trebuie să precizăm însă că la acest meci federaţia noastră a trimis echipa Rapid ca sparring-partener pentru cea iugoslavă. Cum însă gazdele au anunţat meciul respectiv ca Iugoslavia — România, s-a convenit (ulterior) de ambele părţi ca jocul să fie socotit meci interţări şi să fie inclus în palmares.

FANATISM...

„De la început vă spun — afirmă GH. FRUNZA (Adjud) **— că sînt un fanatic susţinător al echipei Sport club Bacău şi foarte nemulţumit de felul cum este tratată : n-a fost niciodată televizată în turul campionatului, iar despre jucătorii ei — inclusiv Dembrovschi — nu se scrie nici măcar pe sfert cît despre o serie de jucători bucureşteni ca Dinu, Dumitrache, Răducanu etc. Oare s-a uitat atît de repede că Dembrovschi a fost cel mai bun jucător al nostru în Mexic, că la Sport club mai există şi alţi fotbalişti despre care se pot scrie lucruri frumoase ?"**

— Mărturisind clar că sînteţi „un fanatic" al Sport clubului, probabil că niciodată nu veţi fi mulţumit, oricît s-ar scrie — chiar şi 12 pagini de revistă ! — despre formaţia dv. preferată. Altfel, n-aţi mai fi un... fanatic. Lăsînd, însă, la o parte, subiectivismul total pe care-l afişaţi, trebuie să vă spunem că divizionarele A sînt televizate prin rotaţie. Probabil că n-a venit şi rîndul băcăuanilor. În ceea ce ne priveşte, încercăm, pe cît posibil, să tratăm cu aceeaşi atenţie toate cele 18 divizionare A, inclusiv Sport club, echipă despre care, chiar în numărul 400 al revistei, a apărut un reportaj de pregătire.

TOTUL DESPRE LIDER... PRIN P.T.T.R.

În ultima vreme, mai ales de cînd Universitatea Craiova se află în lupta directă pentru titlul de campioană a ţării, tot mai mulţi suporteri ai actualului lider ne solicită o sumedenie de date despre echipa craioveană, despre jucătorii ei. Cînd a promovat Universitatea în Divizia A ? Cîte goluri a marcat pînă acum Oblemenco? Care au fost primii jucători craioveni selecţionaţi în loturile reprezentative ? Ce locuri a ocupat echipa în campionatele trecute ? Care sînt cele mai bune rezultate internaţionale obţinute ? Din cine este compusă actuala conducere a secţiei de fotbal ? Care sînt performerii Universităţii? Răspunsuri detaliate la toate aceste întrebări — la care se adaugă multe alte amănunte despre jucători şi antrenori, despre echipele de tineret şi juniori, despre înfocata galerie olteană, fotografii, caricaturi etc. — pot fi găsite într-o interesantă monografie editată recent de clubul craiovean, cu prilejul împlinirii unui sfert de veac de la înfiinţare. Sîntem convinşi că mulţi dintre suporterii Universităţii Craiova vor să intre în posesia unui exemplar din această lucrare. Este şi motivul pentru care le dezvăluim... secretul că ea poate fi obţinută prin mandat poştal, expediat pe adresa : UNIVERSITATEA CRAIOVA, CONT C.E.C. 396.03.10, CRAIOVA. Costul unui exemplar este de 15 lei, la care trebuie adăugaţi şi 5 lei taxă P.T.T.R.

PETROLUL ŞI... DURERILE DE CAP

ION DOROBANŢU (Dor Mărunt — Ialomiţa) ne felicită călduros cu ocazia apariţiei nr. 400 al revistei FOTBAL. După aceea îşi spune şi „of"-ul : **„Eu ţin cu Petrolul. Plătesc şi cotizaţia la zi. Dar tot la zi sînt şi cu durerile de cap pe care mi le-a dat comportarea Petrolului din ultima vreme. Nu ştiu ce să mai cred, nu ştiu ce se întîmplă cu echipa mea preferată!".**

— Petrolul este o formaţie în plină transformare. Dovadă şi marele număr de jucători încercaţi în 1973. Antrenorul acestei echipe, Mircea Dridea, crede însă că va reuşi să prezinte, pentru retur, un „11" omogen, ambiţios care să nu mai producă dureri de cap suporterilor petrolişti.

● PE SCURT ●

NICOLAE NIŢĂ (Tîrgovişte) : Vă mulţumim pentru felicitările adresate cu prilejul apariţiei nr. 400 al revistei şi, iată, vă consemnăm adresa (Aleea Trandafirilor, bloc P3, Ap. 17, etaj IV), pentru a putea oferi celor interesaţi colecţia revistei „Fotbal". **PETRU MOROŞAN** (Horodnicul de jos — Suceava) : 1. Dan Coe joacă la F. C. Galaţi. 2. Cea mai bună poziţie ocupată de Politehnica Iaşi, în Divizia A — locul VI, în campionatul 1965—1966; 3. Datcu mărturisea că vrea să se retragă, din activitatea competiţională, în vara acestui an. Dacă nu se va răzgîndi...